

[Villemoes.]

omtalt, Bekendtgørelsen om Vedtægter for Terminsforretninger paa Københavns Fondsbørs, den 7. December i Fjor udstedt af Ministeriet for Industri, Handel og Søfart.

Udvalgsflertallet kan altsaa i det store og hele tiltræde Forslaget og dettes Fastholden af det ved Loven af 4. Oktober 1919 gennemførte System, hvorefter Kursnoteringen ikke som tidligere forbeholdes særlige Mæglere, der ikke for egen Regning maa gøre Forretninger i Fonds, men sørges af de nuværende Medlemmer, men dog saaledes, at de for Aktiers Vedkommende under Noteringen kun maa optræde kommissionsvis. Der er nu udmærket gode Erfaringer for, at dette System har virket tilfredsstillende i de Aar, vi har haft Loven, og derfor mener Flertallet ikke, at der er nogen Anledning til at gøre Ændringer paa dette Punkt.

Med disse Ord skal jeg anbefale Flertallets Indstilling til Vedtagelse i det høje Ting.

Bramsnæs: Jeg skal tillade mig at rede-gøre for de Ændringsforslag, Mindretallene har stillet til det foreliggende Lovforslag.

Det første Ændringsforslag er stillet til § 4 af de socialdemokratiske Medlemmer i Udvalget og gaar ud paa at fastslaa, at Fondsbørsens Medlemmer ikke maa deltage i Aktiespekulation paa Københavns Børs. Det forekommer os at være et naturligt Krav at stille, at de Mennesker, som skal have til Opgave at udføre Ordre for Kunder med Hensyn til Salg eller Køb af Aktier, ikke samtidig selv maa være interesserede i, om saadanne Aktier sælges dyrt eller billigt. Det er et Honnetitetskrav, som det undrer mig, at Socialdemokratiet skal være alene om at stille. Vi har stillet det tidligere, naar Børsloven har været til Behandling, og vi føler os overbevist om, at det i Virkeligheden er den eneste rette Ordning. Som Loven nu er affattet, er det forbudt Fondsbørsens Medlemmer under Noteringen at deltage i Køb eller Salg af Aktier og derved deltage i Spekulationen, men den Fortolkning, der gives af den nuværende Lov, er meget svag, saa svag, at Forholdet blot er det, at disse Medlemmer ikke personlig har Lov til at gøre det, men hvis de deltager i et Interessentskab, der handler under Noteringen, saa staar det dem frit for. Med en saadan Fortolkning forekommer det mig, at den nuværende Lovbestemmelse intet som helst er værd, men det er maaske ogsaa Mening, at den intet som helst skal være værd.

Der er gjort den Indvending mod vort Ændringsforslag, at adskillige af Fondsbørsens Medlemmer muligvis ikke vilde vedblive at være Medlemmer af Fondsbørsen, hvis de ikke fik Lov til at spekulere ved Siden af deres Kommissionsvirksomhed, men at de vilde trække sig tilbage. Der forekommer mig ikke at være nogen Grund til at falde omkuld ved en saadan Trusel fra en Vekselerer, der altsaa mener at kunne tjene mere ved Spekulation end ved at udføre Kommissionsforretninger. Der vil blot blive saa mange flere Kommissionsforretninger tilbage til de Folk, der vil drive denne Forretning paa den Maade, som efter min Mening er den eneste rigtige, nemlig ved at være Kommissionærer, og det vil jeg kun anse for en Fordel. Udsigten til, at nogle af de største Spekulanter skulde forsvinde fra Fondsbørsen, kan ikke forskrække mig, men det synes, som om nogle af Udvalgets Medlemmer er blevet forskrækkede ved denne Tanke.

Ændringsforslag Nr. 3 er stillet til § 12 af de socialdemokratiske Medlemmer af Udvalget plus Medlemmet fra det radikale Parti. Dette Ændringsforslag drejer sig om, hvem der skal udrede den Afgift, som skal til for at dække Udgifterne ved Fondsbørsens Afholdelse og Tilsynet med Fondsbørsen. Der er ikke fremsat nogen som helst Motivering for Lovforslagets Affattelse paa dette Punkt, der staar kun, at man har foreslaet denne Affattelse. Flertallet har skrevet en længere Redegørelse, hvori jeg heller ikke kan se nogen Motivering, men hvori man fastslaar, at man vil fastholde Paragraffen, saaledes som den er affattet. Paragraffen er imidlertid meget uklart affattet; den siger ikke noget om, hvor stor en Del af Udgifterne der skal hvile paa Aktieselskaberne, og hvor stor en Del der skal hvile paa Fondsbørsens Medlemmer. Det hedder kun, at der skal fastsættes Regler om, at dels skal den ene af disse Grupper være med til at betale, dels skal den anden Del være med dertil. Det forekommer mig dog, at det mindste, man maatte kræve af et Lovforslag, der skulde afgøre dette Forhold, var, at man af Lovforslagets Ordlyd kunde se, hvilke Udgifter der skulde lægges paa den ene, og hvilke Udgifter der skulde lægges paa den anden Part. Men dette holdes fuldkommen i det uvisse. Det overlades til Vedtægterne og Ministeren at afgøre den Slags Ting. Vi har i Udvalget gjort opmærksom paa denne mærkelige Uklarhed, og vi har faaet nogle Oplysninger, som giver Udtryk for, at det er Mening,